בעזרת השם יתברך

אשי ישראל

השיעור השבועי

מפי פורינו הרה"צ
רבי **יצחק שמואל אהרן לעזער** שליט"א

גליון
תקי"י

פרשת
תזריע מצורע
תשפ"ו

השיעור נמסר ביום ד', בשעה 23:30, ניתן להאזין בקו:
בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ב: 845-510-6314

חסדי ה' יתברך, אנחנו זוכים להגיע לפרשיות **'תזריע מצורע'** - שתי פרשיות המחוברות יחדיו, וּמְכֻנּוֹת בלשון צדיקים **"סדרי טהרה"**, והרמז בתוך המילים **'סדרי טהרה'** הוא שיש **'סדר' ל'טהרה'**.

"טהרה" היא אחת מהמידות שֶׁמְּוֹנָה רבי פינחס בן יאיר במשנה בסוף מסכת סוטה (פ"ט משנה טו), זו אחת מהמדרגות המובאת שם - שאדם יזכה לטהרה, להיות דבוק בהקב"ה בדרך של טהרה, דהיינו שהוא כבר טיהר את עצמו מכל הקליפות והטומאות שבעולם־הזה והוא זוכה לטהרה, וכדי להגיע לזה - צריכים 'סדר'! שיהיה 'סדר' בחיי האדם!

מילת **'סדר'** מֻכֶּרֶת לנו לא מזמן - לפני שבוע היה לנו את חג הפסח, והתחלתו היא בעניין של **'סדר' - "ליל־הסדר"**, שהוא לילה קדוש אצל עם־ישראל, והלימוד היוצא מזה הוא: **שיש 'סדר' בעולם!**

בליקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן פ"ב, רבינו מגלה תורה נוראה בעניין **'כסדר'** ו**'שלא כסדר'**; דהנה בוודאי כל אדם בחייו מחכה ומצפה שיזכה לאיזה 'סדר' בחיים שלנו, והחיים יהיו לו 'כסדר' - מה הכוונה 'כסדר'? כמו שהוא מתאר לעצמו שזה הכי טוב בשבילו... ואמנם יש בני־אדם שיש להם דימיונות, והם לא מבינים באמת מהו 'סדר', אבל על־פי־רוב יש לאדם רצון שיהיה לו איזה 'סדר' בחיים שלו...

וזאת שמעתי מפי **מוהרא"ש זי"ע** (מן הסתם זה גם מובא בספרים), שהנה ידוע שעניין

התורה הוא על־דרך **פרד"ס** - **פ**'שט, **ר**'מז, **ד**'רש, **ס**'וד, והם ארבעה דרכים שאפשר ללמוד את התורה, ונקראים בלשון הספרים "**פרד"ס התורה**"; '**פרדס**' הוא כמו 'גן', והתורה הקדושה נקראת 'גן', ואפשר להיכנס ולדרוש את התורה בדרך **פרד"ס**.

הראשון הוא דרך הַ'**פְּשָׁט**', כי בכל דבר יש '**פְּשָׁט**', דהיינו פשטות העניין שכתוב 'כמו שהוא' - כמו שבן־אדם פשוט מבינו. אח"כ יש את דרך ה'**רמז**' - אלו הרמזים הטמונים באותו ענין, ויש את ה'**דרש**' - נכנסים קצת יותר לעומק העניינים, ויש '**סוד**' - זה פנימיות סודות העניינים.

והיה מוהרא"ש רגיל לומר קודם חג הפסח: 'ליל־הסדר' הוא כ"כ קדוש אצל עם־ישראל, שאין בו '**פשט**'..., מה הכוונה? כי אפילו היהודי הכי פשוט מרגיש אז יותר מרומם מכל השנה, ואין בלילה הזה שום '**פשט**'... יש **ר**'**מז**, יש **ד**'**רש**, יש **ס**'**וד**, אבל '**פְּשָׁט**' אין... וזו מילת '**סֵדֶר**', שיש בה אותיות **פרד"ס** מלבד **פ**'שט, כי בו אין 'פשט'. מה יוצא מהשיחה הזו? שיש לפעמים דברים שאין בהם 'פשט'...

מהו '**פשט**'? דברי התורה כפי פשטותן, וכרגיל בדברי רש"י הקדוש: '**אֵין מִקְרָא יוֹצֵא מִדֵּי פְּשׁוּטוֹ**'; עם כל **הדרושים**, ועם כל **הסודות**, ועם כל **הרמזים** שרוצים לומר בדברי המקרא, צריכים לחבר את זה אל ה'**פשט**'... אם אדם 'ירחף' בדברים עליונים, אבל את ה'פשט' הוא לא מקיים כפשוטו - בוודאי העיקר חסר מן הספר... **מוכרחים להתחיל מ'פשט'!** אבל מי שכבר מתחיל להרים את עצמו קצת מבין שיש יותר מ'**פשט**' לבד, וישנם עוד דברים...

רק מה הבעיה? שרוב בני־אדם נתקעים בתוך ה'**פשט**' ונשארים שם... הוא אומר: 'אל תבלבל אותי עם כל מיני דרושים ורמזים וסודות'... אבל זו גם בעיה - **וכי אתה חושב שיש רק 'פשט'?!...**

המילה של '**פשט**' הוא ענין של '**פשיטות**'; מובא בשיחות־הר"ן (סי' קא): "**כְּבָר מְבֹאָר כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁאֵין צְרִיכִין שׂוּם חָכְמוֹת בָּעֲבוֹדוֹת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, רַק תְּמִימוּת וּפְשִׁיטוּת וֶאֱמוּנָה. וְאָמַר, שֶׁפְּשִׁיטוּת הוּא גָּבוֹהַּ מִן הַכֹּל, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בָּרוּךְ־הוּא הוּא בְּוַדַּאי גָּבוֹהַּ מִן הַכֹּל, וְהוּא יִתְבָּרַךְ הוּא פָּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוּת**"; ואכן, אלו דברים עדינים, אבל הכוונה היא שאדם שזוכה באמת לתמימות ופשיטות, והוא יודע שאין שום מציאות בלי הקב"ה, אזי הוא יודע שגם ה'**פשט**' הוא באמת אלקות גמור! כלומר: אמנם זה נקרא '**פשט**', וזה נראה כדבר 'פשוט', אבל זה אלקות גמור! נמצא שבתוך ה'**פשט**' כבר מונח ה'**רמז**', ה'**דרוש**' וה'**סוד**'...

נשוב לשיחת מוהרא"ש זי"ע, שבמילת '**סדר**' אין **פ**'שט, כי 'סדר' מרמז על דברים יותר גבוהים, שאדם זוכה לעלות קצת יותר מ'**פשט**', והגיע ל'**רמז**', '**דרש**' ו'**סוד**'.

נמצא שאם מכנים את הפרשיות האלו בכינוי של **"סדרי טהרה"**, זאת אומרת שיש דרך שיהודי יכול להגיע אל ה**'סדר'** הזה, ולהבין שבחיים שלו זה לא סתם **'פשט'**...

נשוב לדברי רבינו בתורה פ"ב הנ"ל; אומר רבינו, כאשר הדברים הולכים לאדם 'כמו שהוא חושב' - זה נקרא אצלו **"סדר"**, הוא אומר: 'ב"ה קמתי בבוקר, נטלתי ידיים, לבשתי ציצית, הלכתי לבית־הכנסת, אם זכיתי - הלכתי למקוה, והיה לי את "סדר היום" שלי, וזה נקרא **"סדר"**!'.

אבל מה קורה אם פתאום מתחיל משהו **'שלא כסדר'**?... הוא קם בבוקר 'על צד שמאל של המיטה'... - במצב־רוח לא כ"כ נעים, ויש לו ניסיון, ואצלו זה נקרא **"שלא כסדר"** - 'אני ציפיתי שיהיה לי עכשיו יום שיגרתי, והנה קמתי במצב־רוח לא טוב... או שהוא אמנם קם עם מצב־רוח טוב, אבל פתאום הוא מוצא על השולחן או בתוך תיבת־הדואר איזה חשבון שהוא צריך לשלם והוא לא 'חלם' שזה יבוא לו פתאום... והנהזה כבר הרס לו את כל ה"סדר" שהיה לו, וכולו מבולבל - 'מה אעשה עכשיו?!'... וכבר נהפך לו כל ה**"סדר"** ל**"שלא כסדר"**...

אומר רבינו: העבודה של האדם היא לקשר את ה'שלא כסדר' ל'כסדר'! מה הכוונה? אכן בעיניך זה נראה "לא כסדר", היו לך כל מיני תוכניות, ופתאום זה לא יצא כמו שחשבת, ואצלך זה 'שלא כסדר', אבל בַּשָּׁמַיִם יש "סדר" מדויק על כל דבר, וכך רצו שיהיה לך!

וזה אותו ענין הנ"ל של **'פְּשָׁט'**, ש**"בפשטות"** רצית שיהיה לך הכל **'כסדר'**, אבל פתאום זה נראה לך **'שלא כסדר'**, אבל תדע היטב: **בַּשָּׁמַיִם יש 'סדר' מדויק בכל העניין הזה!**

ואם יתמה האדם וישאל: 'אבל "למעשה" אצלי זה נראה **'שלא כסדר'**, ואיך אבין שזה **'סדר'**?!'... **אומר רבינו: זה בגלל שיש לך ישות! יש לך אנוכיות, אתה 'אגואיסט', ובגלל זה הולך לך 'שלא כסדר'... אבל מיד כשתבטל את עצמך, ותמסור את עצמך לגמרי להקב"ה, ממילא תתחיל להבין: 'מה אני כבר יודע?... וכי אני יודע מהו "סדר"? אני לא יודע כלום... אני יודע שהקב"ה מנהיג את העולם, ואני מוסר את עצמי לגמרי להקב"ה'... לאדם כזה הכל הולך 'כסדר'! ה'שלא כסדר' כבר נתבטל אצלו לגמרי!**

ורבינו ז"ל מדבר שם לגבי **'שלום־בית'**, אומר רבינו, שגם אצל אָדָם וְחַוָּה היה את העניין הזה של **'כסדר' ו'שלא כסדר'**, וזה דבר מצוי מאד בבית של אדם... יש לו לאדם **'סדר'** מסוים - יש לו תוכניות כאלה וכאלה, והנה לפתע הוא שומע מאשתו דברים אחרים... ואם הוא יהיה עקשן על דעתו - תהיה 'התנגשות' ביניהם, וממילא ה**'כסדר'** יתהפך ל**'שלא**

כסדר', משא"כ אם הוא זוכה לבטל את עצמו, אצלו יש רק **'סדר'**....

ועל־כן התורה הקדושה מְכַנָּה את כל ענין נישואין ובניית־בית בהגדרת (בראשית ב, יח): **"אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ"**; וגם זה נראה כשני דברים הסותרים זה את זה: או שזה **'עזר'** או שזה **'כנגדו'**... על־פי־רוב **'עזר'** זה לא **'כנגדו'** אלא **'יחד אתו'**, ו**'כנגדו'** זה משהו שהולך **'נגדו'** - הפוך ממנו, ואם־כן מה הכוונה **"אֶעֱשֶׂה לוֹ 'עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ'"**?

אומר הקב"ה: ה'כנגדו' צריך להביא לאדם 'עזר'! כי אם אדם היה הולך תמיד רק לפי השכל שלו, והכל יהיה בדיוק כמו שהוא חושב, ואצלו זה נקרא **'סדר'**, לכאורה הוא חושב שזה טוב, **אבל באמת הוא כבר לא יזכה להגיע להשלים את עצמו בַּתַּכְלִית - למה הוא הגיע לזה העולם, כי אדם הגיע לזה העולם להתגבר על אתגרים! להתגבר על המשיכות הלא־טובות שיש לו!**

רבינו ז"ל פעם אמר (שיחות־הר"ן, סי' ש): **'כָּל מַה שֶּׁאַתָּה רוֹאֶה בָּעוֹלָם, כָּל מַה שֶּׁנִּמְצָא בָּעוֹלָם, הַכֹּל בִּשְׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנִּסָּיוֹן'**; אם אדם יתחיל לחשוב רגע מה זה **"כל מה שנמצא בעולם"** - זה פחד פחדים... **"כל מה שאתה רואה בעולם"**! אומר רבינו: זה הכל בשביל הבחירה והניסיון של האדם!

יש לשון המורגלת בפי הצדיקים, שאדם צריך בעבודתו להגיע ל**'מידת האחדות'**, וגם בדברי רבינו יש תורה שלימה (ליקו"מ ח"ב סי' עט; זו תורה שרבי נתן מצא ראשי־פרקים, וכנראה רבינו התחיל לקשר שם את כל פרשיות התורה וכו') שבה רבינו מזכיר את הענין של **'הִתְאַחֲדוּת הַזְּמַנִּים'**; ומה ענין של **'התאחדות'**? הענין הוא בתמימות ופשיטות: **אדם מגיע ל'אחדות' דהיינו שהוא יודע שֶׁכָּל הבריאה זו 'חטיבה אחת של אלקות'!**

חכמינו הקדושים אומרים (ברכות ו.) על הפסוק (דברים כו, יז-יח): **'אֶת ה' הֶאֱמַרְתָּ הַיּוֹם וגו' וַה' הֶאֱמִירְךָ הַיּוֹם'** - מה פשר הלשון **'הֶאֱמַרְתָּ - הֶאֱמִירְךָ'**? מפרשים חכמינו הקדושים: **'אָמַר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: אַתֶּם עֲשִׂיתוּנִי חֲטִיבָה אחת בָּעוֹלָם וַאֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶתְכֶם חֲטִיבָה אַחַת בָּעוֹלָם'**; מהי **'חטיבה'**? דוגמא: אדם **'חוטב עצים'** - מה הפירוש? **'חותך עצים'**; הוא ניגש לעץ עם 'מָסוֹר' וכדו', וחוטב עץ, ויש בידו 'חטיבה' - 'חתיכה' של עץ.

וזה מה שהקב"ה אומר לעם־ישראל: **'אַתֶּם עֲשִׂיתוּנִי חֲטִיבָה אחת בָּעוֹלָם'**, דהיינו שאדם זוכה לקבל עליו עול מלכות שמים, ולהגיע אל הענין של **"אחדות"**, מה זה "אחדות"? שהכל אלקות! "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקֵינוּ ה' **אֶחָד**" - הכל 'אחדות'! **אין שום מציאות בלי הקב"ה! כל מה שיש בעולם, כל העניינים כולם, כל מה שרואים, זה הכל אלקות!** ואם־כן, לאיפה אדם יברח מכל מה שיש בעולם?... רק אל הקב"ה!

וזה הסוד שרבינו מגלה בליקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן נ"א, שם מדבר

רבינו מהעניין של **'אמת'**, ומגלה מה זה **'שקר'**, אומר רבינו: **"אֱמֶת הוּא אֶחָד"**; מה הכוונה? רבינו נותן משל: עומד לו שולחן־עץ, **'אמת'** יש רק אחת - שזהו שולחן העשוי מעץ, אבל **'שקר'** - יש כבר לאלפים ורבבות... אתה יכול להגיד שהשולחן הזה הוא עשוי מזהב, כסף, נחושת, מה שאתה רוצה... אין לזה סוף... אבל הכל שקר! כי אמת הוא **'אחד'** - מה המציאות, המציאות זו האמת, והיא רק אחת.

והיוצא מדברי רבינו שם, ש**'אחדות'** זה **'אמת'**, ומהי 'אמת'? אומר רבינו: **"ה' אֱלֹקִים אֱמֶת"** (ירמיה י, י) - רק הקב"ה! ומה שקשור להקב"ה - אם אדם קישר איזה דבר אל הקב"ה - זה 'אמת'! **"וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי"** - הכל אלקות!

ואכן, אלו דברים עדינים, אבל יוצא מזה התחזקות עצומה, כי אדם שהוא נמצא בעולם, הוא רואה לפניו כל־מיני דמיונות, ואין ספור לאותם דמיונות... אין על זה מספר! כל הדמיונות והשטויות וכל המהפכה שיש בעולם - אצל כל אחד בפרטיות, וכן בכלליות, בכל העולם - אז מה עושים?... אדם נמצא בניסיון - כל העולם זה ניסיון, כל זיז, כל פסיעה, כל מקום שהוא מגיע, הכל דמיונות! ולא סתם 'דמיונות', אלא רח"ל דמיונות של שקר, של דברים ההפוכים מן הקדושים רח"ל, **דברים שהם ההפך מ'סדרי טהרה'...** אז מה עושים? אדם יברח מדבר זה - הוא נפל לדבר שני... הוא ברח מהשני - הגיע אל השלישי, ומן השלישי לרביעי... אז לאיפה יברח? אדם מרגיש אבוד - מה יהיה אִתּוֹ?... **אז מהי העצה לאדם?!**

זה מה שכתוב בספרים הקדושים - עצה אחת: **לברוח אל ה'אחדות'! לברוח אל הקב"ה!** אתה אצל הקב"ה, ואתה יודע שהכל אין־סוף, הכל רק הקב"ה! וממילא ניצלת מהכל... ניצלת מכל מיליוני הדמיונות שישנם! לא הוצרכת אפילו להתחיל איתם... אתה אוחז באמת, אז אתה אוחז במקום אחד!

אלו דברים נוראים - אם אדם מתחיל להתבונן קצת מה העניין הזה, וזו עצה נפלאה לבן־אדם, כי הס"מ תמיד אומר לאדם: ההוא מבלבל אותך - אז תברח לשם, מה יש שם? אבל גם זה מבלבל אותך, אז למקום שלישי, וכן במקום רביעי, אז איפה? אין לדבר סוף... אז לאיפה אתה צריך לברוח? **אל הקב"ה!**

ואשרי אדם שזוכה לדעת שהכל אלקות, והוא אומר: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאֵין שׁוּם מְצִיאוּת בִּלְעָדֶיךָ יִתְבָּרַךְ כְּלָל, וְכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלַי, כָּל מַה שֶׁמְּבַלְבֵּל אוֹתִי - אֲנִי יוֹדֵעַ בְּעָצֶם שֶׁאֵין שׁוּם דָּבָר בִּלְעָדֶיךָ! אֵין שׁוּם מְצִיאוּת בִּלְעָדֶיךָ כְּלָל!'...**

וזה נקרא **"אַתֶּם עֲשִׂיתוּנִי חֲטִיבָה אַחַת בָּעוֹלָם"** - עשית כביכול את הקב"ה **"חטיבה אחת"**! **'חטיבה'** לשון **'חֹטֶב'** - אותיות **'בֶּטַח'**, לשון של **ביטחון**, שאתה

שֹׂם את כל הבטחון שלך רק בהקב"ה - **"בֵּאלֹהִים בָּטַחְתִּי לֹא אִירָא"** (תהלים נו, ה) - אני בוטח רק בהקב"ה! וזה נקרא שאדם זוכה לעשות, כביכול, **'חטיבה אחת'** מהקב"ה.

ומה השכר של אדם זה? שהקב"ה אומר: **'אַתֶּם עֲשִׂיתוּנִי חֲטִיבָה אחת בָּעוֹלָם וַאֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶתְכֶם חֲטִיבָה אַחַת בָּעוֹלָם'** - מה הכוונה? אומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' נב): **כל העולם כולו נברא בשביל הצדיק הזה!** ו**'הצדיק'** היינו כל אחד ואחד, כמ"ש (ישעיה ס, כא) **"וְעַמֵּךְ כֻּלָּם צַדִּיקִים"**; אדם שזוכה לברוח להקב"ה ולדעת שהכל אין־סוף והכל אלקות - כל העולם כולו נברא בשבילו! אומר רבינו: הוא נקרא **'מחויב המציאות'** - מה הכוונה? הרי אין דבר בעולם שהוא 'מחויב המציאות' מלבד הקב"ה, שרק הוא יתברך 'מחויב המציאות', כי כל דבר אחר - הוא יכול להיות או יכול לא להיות... אם הקב"ה רוצה שיהיה - זה יהיה, ואם הקב"ה רוצה שזה לא יהיה - זה לא יהיה... אין דבר שהוא 'מחויב' להיות! **רק הקב"ה הוא 'מחויב המציאות'!** אומר רבינו שכן הוא אצל אדם שזוכה להתבודד, ולבטל את עצמו לגמרי להקב"ה.

ואכן, לא ברגע אחד מגיעים להשגה הזו, אבל לכל־הפחות הוא בדרך! הוא ב**"חטיבה"** הזאת - שהוא מדבר להקב"ה! אומר רבינו: **הכל תלוי בהתבודדות!**

ואומר רבינו, שהעניין הזה נקרא **"ביטול"** - שאדם זוכה לבטל את עצמו **מכל מה שקורה בעולם**, וכמו שהזכרנו לעיל - אדם תוהה: מה עושים עם כל זה?! איך מתמודדים?!... אדם ח"ו יכול להשתגע אם הוא מתחיל להסתכל באמת על העולם, ומה קורה בו... **אז מהי העצה? 'ביטול'!** תבטל את עצמך! **"בְּטַל"** עצמך לגמרי!

ביום ראשון של פסח ברכנו את **'ברכת הטל'** - כנהוג קודם ימות החמה, ובפיוט שנהוג לומר אז, אחר שהחזן מסיים כל קטע - מכריזים כל הקהל: **'בְּטַל'**, כמו שמתחילים ואומרים שם: **'טַל תֵּן לְרָצוֹת אַרְצָךְ, שִׂיתֵנוּ בְרָכָה בִּדִיצָךְ, רוֹב דָּגָן וְתִירוֹשׁ בְּהַבְּרִיצָךְ, קוֹמֵם עִיר בָּהּ חֲפָצָךְ'** - וכאן כל העם אומרים יחדיו: **"בְּטַל"**, וכן בכל קטע.

והנה **'טל'** מרמז על **'טל של תחיה'**, כי כשהקב"ה נתן את התורה ופרחה נשמתם של עם־ישראל מרוב גילוי אור, הביא הקב"ה טל של תחיה והחייה אותם, וכמ"ש בפסוק (ישעיה כו, יט): **"יְחִיוּ מֵתֶיךָ** וגו' **כִּי טַל אוֹרוֹת טַלֶּךָ"**; ובזה הקב"ה יחיה את המתים[א]. גם בדברי רבינו מובא העניין של טל (ליקו"מ ח"א סי' קנט), שם רבינו מדבר

א. ולכן מזכירים טל בברכה השניה של תפילת שמו"ע, שהיא ברכת "מחיה המתים", כי תחיית המתים קשורה לטל. אגב, ישנם שלא מזכירים טל בימות הקיץ, וכך נהגו מבני אשכנז ["אשכנזים" ממש, שמקורם מאשכנז], ומתפללים

מה הענין שהטל יורד מן השמים, כי כשאדם לומד תורה הוא מעורר דברים להעלות לשכינה הקדושה וחוזר ויורד טל וכו', והכלל שהטל הוא ענין של **'תחיה'** - הוא מחיה את הבריאה, כי כל הדברים שצומחים בשדה - בלי טל לא היו יכולים לצמוח, ואכן צריכים גם גשם, אבל בלי טל לא היה שום דבר...

ועל זה מתפללים ב'ברכת טל' - **'טַל צַוֵּה שָׁנָה טוֹבָה וּמְעֻטָּרֶת, פְּרִי הָאָרֶץ לִגְאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת'** וכו', ואחר כל קטע מכריזים **"בְּטַל"**, כלומר שהברכה הזו תהיה **בַּטַּל**. ולכאורה היה הפייטן יכול לסיים כל קטע עם מילת **'טל'**, ומהו שכולם אומרים **"בְּ'טַל"**?

יש בזה מסר מאד חזק לאדם: **במילה הזו שחוזרים שוב ושוב - "בְּטַל" - טמונה הכרזה של התעוררות לאדם: "בְּטַל"! אומרים לך: 'תבטל את עצמך!'... "בְּטַל"!** אתה רוצה לקבל את ה**'תחיה'** את טל? אתה רוצה לזכות ל'תחית המתים'? אתה רוצה להיות בריה חדשה לגמרי? **"בְּטַל"!** זה כמו ציווי שמצווים לאדם: **"בְּטַל" - תבטל את עצמך!**

וכשאדם זוכה לבטל את עצמו, פתאום הכל הולך לו **'כסדר'**... במה אתה מבטל את עצמך? כשאתה בורח מכל מה שיש בעולם... **ואמרנו לעיל: זה פחד נורא אם אדם מתחיל לחשוב "ממה הוא בורח"...** - זה אין מספר כל מה שהולך בעולם... **אבל לאן אתה בורח? אתה בורח אל הקב"ה!** וזה נקרא **'אחדות'** - שאתה בורח להקב"ה, ושם הכל בטל ומבוטל לגמרי...

וזה מה שאומר רבינו שם בתורה נ"ב, שאדם כזה זוכה להגיע ל'מחויב המציאות', כי נכלל לגמרי בהקב"ה...

ואיך זוכים לזה? ממשיך שם רבינו ואומר: **'וְאִי־אֶפְשָׁר לָבוֹא לִידֵי בְּטוּל, כִּי־אִם עַל־יְדֵי הִתְבּוֹדְדוּת'**; מה זה **'התבודדות'**? כשמזכירים 'התבודדות' - אצלנו זה מוכר ב"ה... אבל כשמזכירים לבן־אדם ענין של **"התבודדות"** - אצלו זה נשמע כדבר למעלה מהשגתו - 'מה זה התבודדות'... **וצריכים להסביר לו: 'התבודדות' זו "תפילה פרטית" שלך! בתמימות ופשיטות! שב או תלך באיזה מקום שקט שאף־אחד לא נמצא שם, ותתחיל לדבר אל הקב"ה! זה נקרא 'התבודדות' - לשון 'בודד', שאתה**

"מחיה מתים אתה רב להושיע - מכלכל חיים בחסד", ולא מזכירים לא 'משיב הרוח' ולא 'מוריד הטל', אלא רק בימות הגשמים מזכירים "משיב הרוח ומוריד הגשם", וטעמם מחמת שהגמרא אומרת במסכת תענית, שהטל הוא לא נעצר. הגשמים - לפעמים אינם ח"ו, אבל טל יש בכל בוקר (לא כולם שמים לב לזה, אבל כך הוא), ואיננו נעצר אף־פעם, ולכן שיטתם (עפ"י המובא עוד בראשונים) שלא צריכים אפילו להזכיר את זה.

אבל רוב העולם כן מזכירים טל, כי הגמרא אומרת שצריך להיות טל לברכה, כי אמנם תמיד יש טל, אבל טל יכול להיות ח"ו לא לברכה, ולכן מזכירים זאת - שיהיה טל לברכה. [ועפ"י האר"י הקדוש מזכירים אז גם 'משיב הרוח' - **'משיב הרוח ומוריד הטל'**].

לבד עם הקב"ה! וכמו שכתוב אצל יעקב אבינו (בראשית לב, כה) "וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב **לְבַדּוֹ**" - נשאר לבד, עם מה? עם הקב"ה! אדם אף־פעם לא נמצא לבד - הוא **'לבדו'**, בחי' הכתוב (ישעיה ב, יא) "וְנִשְׂגַּב ה' **לְבַדּוֹ** בַּיּוֹם הַהוּא" - אתה עכשיו דבוק בהקב"ה!

זה ענין של **'התבודדות'** - שאדם מדביק עצמו בהקב"ה; מילת **'התבודדות'** יכולה להפחיד אדם שלא מכיר מה זה - מה זה "לעשות התבודדות"?!... **ואשרי הזוכה לקיים זאת בתמימות ופשיטות - להתחיל לדבר אל הקב"ה!**

וככל שאדם מרבה לדבר להקב"ה, כן הוא זוכה להיכלל יותר ויותר ב**'אחדות'** הנ"ל, נמצא שזו עיקר העבודה של האדם בעולם הזה - לדבר להקב"ה! **רבינו אמר: 'כָּל הָעִנְיָן שֶׁלִּי הוּא תְּפִלָּה'; מה זה 'תפילה'? אכן, יש שחרית, מנחה, מעריב, חצות, אבל מה זה "כָּל הָעִנְיָן שֶׁלִּי הוּא תְּפִלָּה"? רבינו לימד אותנו שצריכים לדבר להקב"ה - אכן, כל היום וכל הלילה!** רבינו אמר, שהוא רצה שיהיה לאדם התבודדות כל היום כולו, ולכאורה איך זה שייך? הרי צריך לאכול, לשתות, לישון, לעבוד, אבל את הכל מקשרים לתפילה! **אשרי אדם המרגיל את עצמו תמיד לדבר אל הקב"ה, ובכל דבר שהוא עושה הוא תמיד מבקש מהקב"ה עזרה, ושילך לו 'כסדר', ושהוא יצליח בכל מה שהוא עושה, וזה נקרא שיש לו "כל היום" התבודדות - הוא יכול ללכת לעבוד, הוא יכול לאכול ולשתות ולישון, אבל הכל בתוך התבודדות! בהכל הוא מתבודד להקב"ה!**

אומר רבינו: זה מביא את האדם לביטול - שאדם מתחיל להתבטל לגמרי... הוא **"בָּטֵל"** - הוא בטל ומבוטל לגמרי! ואז הוא נכלל ב**'אחדות'**, כמו שאומר רבינו: הוא נכלל ב'מחויב המציאות' - מה זה אומרת? כי הנה כל דבר בעולם - לא מחויב להיות, אלא אם הקב"ה רוצה - זה כן, אם לא - לא, ורק הקב"ה נקרא 'מחויב המציאות'. אומר רבינו: **אבל אדם שהוא כבר נכלל בהקב"ה, הוא כ"כ דבוק להקב"ה שכל דבר שהוא עושה זה רק בדביקות ובדיבור ובהתקשרות להקב"ה, אזי הוא ג"כ 'מחויב המציאות' - הוא מוכרח להיות! ואומר רבינו: כל העולם כולו נברא בשבילו, וכל הקיום שלו בשבילו!** רבינו מגלה שם דבר נורא!

וזה מרומז במה שהתחלנו להגיד - לגבי ה**'סדר'** שיש לאדם בחיים, שנראה לאדם שיש לו 'סדר' כזה, ונדמה לו שישנם דברים המפריעים לו את ה'סדר', אומר רבינו בתורה פ"ב: **זה בגלל שיש לך גדלות!** 'גדלות' זה ענין של 'ישות', וזה גורם לאדם התנגשות עם דבר אחר, ויש לו חלישות הדעת - הן מעצמך, הן מאשתך, והן ממישהו אחר, וההתנגשות הזו גורמת לך לחשוב שעכשיו זה **'שלא כסדר'**...

אומר רבינו: **אבל מיד כשאדם מבטל את עצמו, ויודע שגם ה'שלא כסדר' זה**

מהקב"ה, אזי אז הכל נהפך ל'סדר'...

ורבינו נותן לזה משל: ישנן את הא"ב האותיות כסדרן - **א' ב' ג' ד' ה' ו'** וכו'. והנה ידוע שיש לפעמים **תשר"ק** - שמתחילים את האותיות מהסוף להתחלה - **ת' ש' ר' ק'**. וגם בזה ישנם לימודים ורמזים. והנה, לא יכולים לומר שזה לא נקרא '**סדר**', כי אכן זה '**סדר**', רק אצלך ה'**סדר**' הוא הפוך...

משל לכך יש בתפילת מוסף של שבת, שהברכה האמצעית מתחילה: '**תִּכַּנְתָּ שַׁבָּת רָצִיתָ קָרְבְּנוֹתֶיהָ**'; והנה התפילה הזו מסודרת עפ"י אותיות הא"ב בסדר תשר"ק - **תִּ'כַּנְתָּ שַׁ'בָּת, רָ'צִיתָ קָ'רְבְּנוֹתֶיהָ, צִ'וִּיתָ פֵּ'רוּשֶׁיהָ עִ'ם סְ'דוּרֵי נְ'סָכֶיהָ, מְ'עַנְּגֶיהָ לְ'עוֹלָם כָּ'בוֹד יְ'נָחֲלוּ, טְ'וֹעֲמֶיהָ חַ'יִּים זָ'כוּ, וְ'גַם הָ'אוֹהֲבִים דְּ'בָרֶיהָ גְּ'דָלָה בָּ'חָרוּ, אָ'ז** - וגם אח"כ יש חמש מילים: **מִ'סִּינַי נִ'צְטַוּוּ צִ'וּוּיֵי פִּ'עָלֶיהָ כָּ'רָאוּי** - שהן אותיות **מנצפ"ך** הכפולות.

והנה כמובן ישנם הרבה עניינים לזה, אבל מה העניין בזה בפשטות? כי הנה בתפילת מוסף של שבת מגיעים לאור גדול מאד, ובלשון תיקוני הזוהר (דף לד:) במעלת תפילת מוסף של שבת: '**דְּכָלִיל כָּל צְלוֹתְהוֹן**' - תפילת מוסף בשבת זה ענין של '**תוספת קדושה**', ואומר הזוהר שזה ענין **קדושת יוסף הצדיק**. תפילות שחרית, מנחה וערבית הם כנגד אברהם, יצחק ויעקב, אבל תפילת '**מוסף**' היא '**תוספת**' של קדושה, וזו קדושתו של יוסף הצדיק - מידת היסוד, המורה על קדושה גדולה[ב], וזו 'תוספת קדושה'.

ואיפה רואים את הקדושה הגדולה של תפילת מוסף? בקדושת 'כתר' שאומרים במוסף, שזו 'קדושה' המיוחדת לשבת (אכן גם בר"ח אומרים אך הנוסח המקוצר), **כי אז** מתגלה אור גדול מאד!

אצל **הרבי ר' אלימלך זי"ע**, כשהיה אומר קדושת 'כתר', היו רואים תמיד שהיה אוחז בידו את שעון־הכיס שלו, והיה ממשמש בו באצבעותיו הקדושות, והופך אותו מצד אל צד, והיה הדבר לפלא אצל תלמידיו, עד שהתבררה להם כוונת רבם (או שפעם גילה להם, או שכך פירשו את זה), שהרבי רבי אלימלך זי"ע, היה מוכרח לתפוס בידו אז איזה חפץ גשמי, כדי שלא תפרח נשמתו ממנו - מרוב דביקות ומתיקות שהרגיש בשעת אמירת כתר, ורק על־ידי שהיה תופס בידו את שעון הכיס, על־ידי־זה היה יכול להשאר קיים בעולם הגשמי... [כמו שאומר רבינו, שהצדיק צריך לשמור שהנשמה שלו לא תפרח פתאום, כי הוא צריך לחיות, ולהיות בקי ברצוא ובקי בשוב...].

ב. יש הרבה שנוסעים לקברו של יוסף הצדיק, לפעמים זוכים להיכנס לשם, ונוסעים שם לפעול ישועות - זה דבר גדול מאד, זכותו של יוסף הצדיק!

כי אם אדם יתבונן מה אומר עכשיו - **'כתר יתנו לך ה' אלקינו'**, שאדם כביכול מכתיר את הקב"ה עם הכתר - 'כתר מלכות' [בר"ה כשאנחנו אומרים "המלך" - מכתירים את המלך, אבל בכל שבת כשאומרים 'כתר' יש העניין הזה], ולכן הרבי רבי אלימלך זי"ע אחז אז איזה חפץ גשמי... **זה מה שמתגלה בתפילת מוסף של שבת!**

וא"כ נבין קצת מדוע מיד אחר שמסיימים "הא-ל הקדוש", מתחילים את הברכה: **תִּ֭כַּנְתָּ שַׁבָּ֣ת, רָ֭צִיתָ קָרְבְּנוֹתֶ֑יהָ** - שבה מזכירים את הא"ב באופן **תשר"ק**, מה העניין בזה? **כי עכשיו הגענו לגילוי גדול כזה - כזאת אלקות, כזה ביטול, ועכשיו אנחנו מבינים שאפילו דבר שנראה ממש הפוך - גם זה הוא 'כסדר'!** וזה העניין של תשר"ק - שהוא הפוך, שזה המשל שרבינו נותן שם בתורה פ"ב, ש**'לא כסדר'** זה **תשר"ק**, ענין של 'אחור' [יש 'קדם' - אותיות הא"ב כסדרן: א' ב' ג' ד' וכו', ויש 'אחור' - האותיות בדרך תשר"ק, בחי' **'שלא כסדר'**], ואומר רבינו: **צריכים לקשר את 'שלא כסדר' ל'כסדר'!** אדם זה 'כסדר', חוה זה 'שלא כסדר', וצריכים לקשור את זה ביחד...

וזה הרמז בתפילת מוסף, למה דווקא אז מזכירים את הא"ב **שלא כסדר**, כי הגענו עכשיו לכזה גילוי אלקות שאנחנו מבינים שגם כל מה שנראה הפוך - זה לא הפוך בכלל... 'בעיניים שלנו' זה נראה כדבר הפוך, אבל מיד כשאנחנו בורחים את ה'אחדות' ומבינים שהכל מהקב"ה - הכל זה **'סדר'** נורא ונפלא מאד... היוצא מזה שיש **'סדר'** שהוא בעינינו **'שלא כסדר'**...

ובזה אנחנו חוזרים לתחילת השיחה, שהמילה **'סדר'** זה **ר**'מז **ד**'רש **ס**'וד בלי **הפ**'שט, וכמו ליל־הסדר - שאין בו 'פשט', כי זכית להגיע כבר לכזאת השגה שלמעלה מה**'פשט'**! **אני לא נתקע בתוך ה'פשט'!** יש בן־אדם שמתחילים להגיד לו רמזים ודרושים וכו', הוא מיד טוען: 'תגיד לי **'פשט'**! אין לי מוח לכל זה'... **מה איתך?! איפה אתה?!** הלוא הזוהר־הקדוש מאד מגנה את מי שאומר שסיפורי התורה הקדושה הם **'פשט'** בלבד - לשון מאד חריפה בזוהר: **'תיפח רוחיה'**, רחמנא ליצלן. אכן בוודאי יש **'פשט'**, אבל אל תגיד 'אל תבלבל אותי עם רמזים של התורה'...

אדם זוכה ללמוד תורה, והוא מתחיל להתבונן בדברי התורה ולראות רמזים ודרשות וסודות וכו', בן־אדם אחר יכול לומר: 'תעזוב אותי מזה, תגיד לי רק **'פשט'**'... **אבל יש גם למעלה מזה!**

וכשאדם מגיע לדבר כזה - יש לו **"סדר"** בחיים, כי כל החיים שלו נעשים **"כסדר"**, ואפילו מה שלפי **"פשט"** נראה **"שלא כסדר"**, כי־כן הוא לפי **"פשט"** - שנראה כמו דבר הפוך [כעניין **תשר"ק** הנ"ל - שלפי פשטות זה הפוך], ואדם

אומר: 'קרה לי משהו שלא הבנתי; אינני יודע בדיוק מה רוצים ממני' - ולפי **'פשט'** זה נראה **'שלא כסדר'**, אבל אם תרים את עצמך למעלה מן ה**'פשט'**, ותגיע ל**'רמז' ל'דרוש' ו'סוד'**, כבר תראה שזה **'כסדר'**... מה שנדמה לך מקודם **'שלא כסדר'** - עתה הנך רואה שיש בזה כוונה עליונה ובאמת זה **'כסדר'**...

אכן היה לך איזה בלבול, וחשבת 'מה רוצים ממני' וכו' - שזה קורה לאדם הן בעצמו במחשבתן, והן בבית שלו מצד אשתו או מצד ילדים, קרה לו בלבול ושהוא התעצבן 'מה קרה לי' וכו' והוא כבר מגיב 'מה זה?!'... **וכל זה מחמת שיש לך ישות ונדמה לך שזה 'לא כסדר' - זה לא כמו שרצית שיהיה, אבל מיד כשתבטל את הישות שלך תחזור אל ה'אחדות' וה'סדר', ואזי תראה ש'הכל בסדר' - זה ב"סדר" המדויק! ואכן לפעמים ה"סדר" הזה מתלבש כמו תשר"ק - בדרך הפוכה, אבל גם שם יש אלקות!**

וכל זה יצא לנו מהכינוי של פרשיות 'תזריע מצורע' - שמכנים אותן בשם **"סדרי טהרה"**, כי יש **'סדר'** להגיע ל**'טהרה'**, דהיינו שאדם יזכה ל**'סד"ר'** ולהרים עצמו למעלה מה**'פשט'**, אפילו אם מצד **'פשט'** זה נראה כמו דברים נגדיים - שזה כל פרשיות תזריע ומצורע, המדברות מכל הלכות טהרה, ובפרט 'טהרת המצורע' מהנגע הבא לו מחמת שלא שמר על לשונו [כמובא בדברי חכמינו הקדושים].

וזכרו־נא דבר מאד יסודי הכתוב בספר **יצירה**[ג] (ומובא בכל הספרים הקדושים) בזו הלשון: **"אֵין לְמַעְלָה מֵעֹנֶג, וְאֵין לְמַטָּה מִנֶּגַע"**; מהו **'עֹנֶג'**? ניקח דוגמא המצויה אצלנו: **"עונג שבת"** - אדם זוכה 'להתענג על ה'', "להתענג בתענוגים", יש לו ענין של **'עֹנֶג'**!

בליקו"מ ח"א סי' נ"ז, רבינו ז"ל מדבר מעניין **'עונג שבת'** - זו מצוה **'לענג את השבת'**! חכמינו הקדושים אומרים (שבת קיח.): **'כָּל הַמְעַנֵּג אֶת הַשַּׁבָּת נוֹתְנִין לוֹ נַחֲלָה בְּלִי מְצָרִים'**; אשרי אדם שמענג את השבת בתמימות ופשיטות - "עונג שבת"! מובא במדרש (תנחומא פר' נח): **עֹנֶג שַׁבָּת כְּאֶלֶף תַּעֲנִיּוֹת!** צריך לצום 1,000 תעניות - מי יכול לצום?... אבל **עונג שבת הוא כמו אלף תעניות!**

ורבינו ז"ל אומר שם: **'אֲכִילַת שַׁבָּת הִיא כְּלָלָהּ רוּחָנִיּוּת, כֻּלּוֹ קֹדֶשׁ, וְעוֹלָה לְמָקוֹם אַחֵר לְגַמְרֵי'** - רבינו לא אומר לאן... אבל זה כולה למקום אחר לגמרי! עוד אומר רבינו שם: **ע"י 'עונג שבת' אתה פועל מה שהיית צריך לָצוּם!** מסביר רבינו: כי

ג. יש המייחסים את ספר יצירה לאדם־הראשון או לאברהם אבינו. זה נקרא כמו אחד מספרי הסוד וספרי 'קבלה'. הוא איננו ספר גדול, אלא קטן, ויש בו כמה פרקים, ומוזכר בדברי רבינו ז"ל כמה דברים מספר יצירה, ובספר הזה יש סודות גדולים.

לפעמים בכדי לבטל את השונאים צריך לצום - "וְכַתּוֹתִי מְפָנָיו צָרָיו" (תהלים פט, כד) ר"ת 'צום', כי ע"י הצום מכניעים את הכבד, ומן הכבד בא הכעס - שזה הדם[ד], וכשאדם צם - הוא מכניע את הכבד, כי ע"י הצום לא מסתובב אוכל וכו' בגוף, וממילא הוא מכניע את השונאים.

ועל כן מנהג צדיקים לאכול כבד צלוי[ה] בשבת[ו] (וכן היה מנהג מוהרא"ש זי"ע), ועניינו של המנהג הזה מרומז בדברי רבינו שם שבשבת מכניעים את האויבים והשונאים - שזה עֵשָׂו הרשע שכולו אדמוני - כולו דם, ובימות החול כדי להכניע את השונים צריכים לצום - "וְכַתּוֹתִי מְפָנָיו צָרָיו" ר"ת 'צום', וכך אין יניקה לשונאים, כי עכשיו הכבד לא מקבל את האוכל שרגיל לקבל, וזה מבטל את היצר הרע שבתוך הכעס ונמצא בתוך הכבד. אבל בשבת - הכל מתהפך ל'עונג שבת', **ובשבת פועלים עם 'עונג שבת' מה שהיו צריכים לצום באמצע השבוע - עם אכילת שבת!**

הרי לנו מעלת 'עונג שבת' - שאדם אוכל ושותה ומתענג בשבת; **רבינו אמר פעם לאנשי שלומינו: הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אוֹמֵר 'קִינְדֶערְלֶעךְ - יְלָדִים - תּאכְלוּ!'...** בפסוק אחד כתוב ג' פעמים **'היום'** (שמות טז, כה): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אִכְלֻהוּ **הַיּוֹם** כִּי שַׁבָּת **הַיּוֹם** לַה' **הַיּוֹם** לֹא תִמְצָאֻהוּ בַּשָּׂדֶה", ומזה למדים חכמינו הקדושים ג' סעודות בשבת, אז אומרים לך לאכול - תאכל!

יש כאלה שעושים 'חישובים' - אם עכשיו אֹכַל את החמין, במוצאי שבת לא אוכַל לאכול פיצה... ובפרט בחורף, ששבת יוצאת מוקדם, והוא עדיין 'בשרי' מהחמין - ואיך יאכל פיצה?... ולכן הוא מעדיף להמתין למוצאי שבת ולא לאכול את החמין... מה זה?! האוכל של שבת 'כְּלוֹ קֹדֶשׁ, כְּלוֹ אֱלקוּת'! אדם צריך שיהיה לו שכל ולאכול בשבת!

בכל זה רצינו להגיע לאיזו הבנה מהו **'עונג'** המובן לנו - עונג גשמי, וכן יש עונג רוחני - 'להתענג על ה'', שזה אדם שזוכה להרגיש התעוררות ודביקות הקב"ה, וכמו שדוד המלך אומר בתהלים (לז, ד): **"וְהִתְעַנַּג עַל ה' וְיִתֶּן לְךָ מִשְׁאֲלֹת לִבֶּךָ"**; העניין של 'להתענג על ה'' זה דבר שאי אפשר להסביר לבן אדם... לפעמים אדם מרגיש עונג בתוך לימודו

ד. מה זה כבד? חתיכת דם! הכבד הוא מנקה את הדם, והוא בעצמו כולו דם, ומשם בא הכעס - אם אדם לא זוכה לשמור על רוחו שלא ייכנס לכעס, ועל כך איתא בגמרא (ברכות סא:): **"כבד כועס"**, כי משם בא הכעס.

ה. כבד 'צלוי' כי כבד יכולים לאכול רק כשהוא צלוי, זאת מחמת שלא יכולים להכשיר אותו עם מלח. בשר־בהמה ובשר־עוף מכשירים עם מלח - יש שיעור מליחה שאח"כ הוא כשר, כי המלח מוציא את הדם, אבל בשביל כבד לא מועילה מליחה, כי הוא חתיכת דם, אלא רק צליה.

ו. יש בזה מנהגים - יש שאוכלים אותו בליל שבת ויש ביום שבת.

ובתוך תפילתו - אם מתבודד אל הקב"ה, לפעמים מתנוצץ לו איזה תענוג - **זה תענוג שאי אפשר להסביר לבן אדם!**

ודבר זה מוזכר בדברי רבינו בתחילת שיחות הר"ן: **'גְּדֻלַּת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אִי אֶפְשָׁר לוֹמַר לַחֲבֵרוֹ'** - אי אפשר להסביר זאת לבן אדם אחר! אדם לפעמים משיג איזו התעוררות - זה בבחינת (משלי לא, כג) **"נוֹדָע בַּשְּׁעָרִים בַּעְלָהּ" - כָּל חַד לְפוּם מַה דְּמִשַּׁעֵר בְּלִבֵּהּ"** (זוהר ח"א קג:); כי לפעמים יש לאדם ענין של **תענוג** - שהוא מרגיש עונג. ודוגמא לכך הזכרנו את 'עונג שבת' - ענין של תענוג גשמי שכולו אלקות.

וזה מה שאומר ספר יצירה: **'אֵין לְמַעְלָה מֵעֹנֶג'** - אין דבר יותר מזה! זו הַפִּסְגָּה - **'עונג'**! אדם שזוכה להתענג על ה' - זו המדרגה הכי גבוהה!

והנה במילת **'עֹנֶג'**, האות הראשונה היא **ע'י"ן** - המרמזת על העין של האדם, ואח"כ יש אותיות **ג'ן**, דהיינו שאדם זוכה שה**ע'**ין שלו מסתכלת על ה**ג'ן**, מהו **ג'ן**? איתא בתיקוני זוהר, שיש נ"ג פרשיות בתורה - מ'בראשית' עד 'זאת הברכה', וזה ה**ג'ן**, שלפי **'פשט'** - הם נ"ג פרשיות, אבל זה **ג'ן**! אם אדם זוכה שיש לו **ע'**ין המסתכלת תמיד על הקב"ה, בבחינת (ישעיה סד, ג) "עַיִן לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ" - הוא מכוון את העין שלו לראות את הקב"ה, אזי אז יש לו **'ג'ן** עדן' בזה העולם, וזה ה**'עֹנֶג'**

הכי גדול... **אדם מסתובב אמנם כאן בזה העולם, אבל הוא מסתובב בגן־עדן!**

וזו היתה בריאת אדם הראשון, שהקב"ה בָּרָאוֹ וְשָׂמוֹ בגן־עדן - **"וַיִּקַּח ה' אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם וַיַּנִּחֵהוּ בְּגַן עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ"** (בראשית ב, טו) - הוא לא היה 'מרחף' באיזה מקום בַּשָּׁמַיִם... **הוא היה כאן בזה העולם 'עם שתי רגליים על הקרקע'!** אכן, הוא היה אדם גדול - כי נברא בקומה מאד גבוהה, אבל הוא היה כאן בזה העולם, והיה בתוך גן־עדן, ולא היה חסר לו כלום! היה לו הכל! הביאו לו בשר ויין וכו' - הכל! ואמנם היה זה רק שעה אחת - מעת בריאתו עד כל הסיפור עם עץ הדעת בסה"כ שעה אחת שאז היה כל העולם ב'עולם התיקון' ואדם הראשון היה בתוך הגן־עדן, אך הכלל הוא **שהכל היה פה בזה העולם!**

ואשרי אדם הזוכה כל חייו לחזור לזה! **רבינו הקדוש מחזיר אותנו בחזרה אל הגן־עדן!** זה לא סתם 'סיפור' - "ברוכים באים לגן־עדן"... **רבינו באמת רוצה להכניס אותנו בגן־עדן - כאן בזה העולם!** אדם שומע "גן־עדן" ומיד אומר: 'אל תדבר איתי על גן־עדן, יש לי עוד זמן'... **לא! זה פה בזה העולם! אתה אומר ש'יש לך זמן'?... רוצים להחזיר לך את הזמן לעכשיו - שתהיה בתוך הגן־עדן!**

וזה הסוד של **'עֹנֶג'** - ה**ע'**ין נמצאת בהתחלה, וה'עין רואה'! וכדברי המשנה

(אבות ב, א): **'דַּע מַה לְמַעְלָה מִמְּךָ, עַיִן רוֹאָה'** - שאדם מסתכל תמיד על העין, כביכול, של הקב"ה שמסתכל עליך, וזה העניין של **'עֹנֶג'**, אשר **'אֵין לְמַעְלָה מֵעֹנֶג'** - אין יותר גבוה מזה!

ממשיך ואומר ספר יצירה: **'וְאֵין לְמַטָּה מְנֻגָּע'** - אין שבר יותר בתחתית כמו נֶגַע! ומה טמון במילת **'נֶגַע'**? **הע'י**ן בסוף המילה, שזה מרמז שהעין של האדם נמצאת למטה, דהיינו שהוא מסתכל על גשמיות, והוא לא יודע מה זה 'רוחניות', מה זה 'אלקות', מה זה 'ביטול', העין שלו נמצאת למטה...

ובראש המילה יש אותיות **נ"ג**, שדבר זה מוצאים במגילת איכה (א, ד): "בְּתוּלֹתֶיהָ **נוּגוֹת**" - ענין של 'יגון', דהיינו דבר שלילי. ולמה זה מגיע? כי העין שלו למטה, ומה נעשה אם העין של האדם נמצאת למטה? **הוא לא שומר על הפה שלו!**

שלמה המלך אומר (משלי כא, כג): **"שֹׁמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ"** - אתה רוצה לשמור את עצמך מצרות? שמור על הפה שלך! **כל הצרות שאדם סובל זה בגלל אי-שמירת הפה!** הפסוק אומר (קהלת ו, ז): **"כָּל עֲמַל הָאָדָם לְפִיהוּ"** - אומר הזוהר (שמיני מב.): **'בגין פיהו'**; כלומר: **"כָּל עֲמַל הָאָדָם"** - **'עמל'** הכוונה לא על דבר חיובי, אלא הוא מתייגע ולא משיג מה שרוצה וכו', הכל **'בגין פיהו'** - מחמת שהוא לא שומר על הפה שלו!

ו**'שמירת הפה'** כוללת שני דברים:

א' - שהוא שומר על מה שהוא **מכניס** לתוך פיו, דהיינו מה שהוא אוכל. ב' - שהוא שומר על מה שהוא **מוציא** מתוך הפה, דהיינו מה שהוא מדבר.

כי אדם צריך לשמור מאד מאד על מה הוא **מכניס** לתוך פיו, וצריכים להיזהר בזה מאד; בפרשת שבוע שעבר - פרשת שמיני - קראנו את פרשת המאכלות האסורות שצריכים לשמור מהם בזהירות יתרה, ולא לאכול ח"ו שום דבר שהוא לא כשר בתכלית הכשרות; זה מה שאדם **מכניס** לתוך פיו.

והנה אין די בכך, אלא צריכים גם לשמור על מה **מוציאים** מן הפה; אדם יכול להחמיר ולדקדק מאד בכל דבר שהוא קונה שיהיה בהכשר מעולה, אבל הוא לא מדקדק על מה שהוא **מוציא** מהפה שלו... הפה שלו הוא הפקר, רחמנא לצלן, והוא מוציא מפיו בקלות דיבורים לא טובים עד שמגיע רחמנא ליצלן גם לקללות, השם ישמור... **אדם שהוא לא שומר על הפה שלו זה הורס אותו לגמרי! זה הורס לו את החיים! אין דבר שהורס את כל הקיום של האדם - את כל שלום־ביתו - יותר מקלקול פיו! בין אם זה גבר, ובין אם זו אשה - אם לא שומרים על הפה, ומדברים באופן 'אימפולסיבי' - אין דבר שהורס יותר מזה! רבינו אומר בספר־המידות** (אות קללה): **'הָרָגִיל בְּקְלָלָה**

הוּא מֵעוֹלָם הַתְּהוּ' - "תֹּהוּ וָבֹהוּ"...

וצריכים לדעת, שלדיבור יש כח! ובפרט אם אדם אחר שומע את הדיבורים האלו - אין לו 'מד־חום' שמודד מה כיוונת או לא כיוונת בדבריך, **אמרת את זה? עכשיו יש לך בעיה, ואין תתקן את זה?...**

מוהרא"ש היה תמיד מזכיר את מאמר החכם: **'כָּל זְמַן שֶׁהַדִּבּוּר נִמְצָא בְּתוֹךְ הַפֶּה שֶׁלִּי - אֲנִי הַבַּעַל־הַבַּיִת עָלָיו'**; נגיד שיש לאדם כל־מיני מחשבות על אנשים אחרים[ז], אבל כל עוד הוא לא הוציא את זה מפיו - הוא הבעל־הבית על זה, כי אם יוציא זאת מפיו - זה עלול לגרום לו הרבה צרות[ח]... כל זמן שהדיבור בתוך פיו - זה אצלו בפנים, וזה טוב... **אדם שהוא באמת יודע את האמת, הוא צוחק מן העולם - מה אתה מוכר לי?!... טוענים ש"נאמנים" ו"צדיקים", מה אתה מוכר?! זה הכל 'בלוף'... לפעמים השתיקה היא יותר טובה, כי מה תפעל?...**

אכן, אם כך תחזיר בן־אדם בתשובה - בסדר, אבל עפ"י רוב זה לא יועיל שום דבר... הוא לא מבין אותך, ולא יודע מה אתה רוצה ממנו, אז יותר טוב לשתוק... השתיקה יפה! **יש כלל:** אתה רוצה אריכות ימים? **'שֵׁיבָה'** ר"ת: **ש'תיקה י'פה ב'עת ה'תפילה**; ומפרסמים את זה בשלטים בבתי־הכנסת - אתה רוצה אריכות ימים? תהיה בשקט!

צריכים לדעת את זה - "צריכים לשתוק בשעת התפילה"! אין דיבורים! לא בתפילה ולא בקריאת התורה! וגם - לא עם פלאפונים!

אני אומר זאת ברבים, כי אולי לא כל אחד קורא את ה'תקנון', **וזה חיוב על כל מי שמגיע להתפלל פה בבית־הכנסת, שאם אדם לא ציית, ונתן לפלאפון שלו לנגן באמצע התפילה, חל עליו קנס של 36 שקל!** אם אינך מתפלל פה - לך לאיפה שאתה רוצה... אבל אם אתה כאן, ופתאום באמצע התפילה הפלאפון מתחיל לצלצל, אפילו לרגע אחד, הרי כבר בלבלת את כל הקהל, והתקנה היא - כמובן עליך לבקש כפרה מהקב"ה, אבל פה בבית־הכנסת ה'תקנון' הוא[ט] שיש עליך חיוב לתת קנס של 36 שקל! **זה ביזיון!**

אדם שהוא **מדבר** באמצע התפילה - בוודאי שזה **פגם גדול, השם ישמור,** ועל

ז. הרי לא יכולים לעבוד על כולם... **מכירים ויודעים!** יש אדם שהוא מראה את עצמו כמו אדם חשוב וכו', כלפי חוץ הוא מראה עצמו כמו "קָנְאקֶר" גדול, **אבל מי שמכיר יודע מה מונח 'תחת המעיל' שלו, השם ישמור...** אי אפשר להטעות בני אדם ולהלביש את עצמו עם כל מיני מלבושים וכו', **בפרט צדיק יודע היטב מה הבן־אדם הזה...**

ח. אכן, אם זה בשביל איזו תכלית - שאדם רוצה להוכיח איזה אדם כדי לקרב אותו אל הַקְדֻשָּׁה, צריכים לדעת איך עושים את זה; רבינו ז"ל אומר (ליקו"מ ח"ב סי' ח) שתוכחה של צדיק צריכה להיות כמו תוכחה של משה רבינו, ע"ש.

ט. אם אתה מתפלל כאן - תקרא את התקנון! **יש תקנון!**

כך איתא בזוהר (תרומה, קלא:) שהוא עושה קלון וביזיון לשכינה; וזה מדובר אפילו כשאתה מדבר בשקט עם מישהו אחר ואף־אחד לא שמע מלבד העומד על־ידך, **קל־וחומר אם מצלצל פלאפון בכל בית־הכנסת, השם ישמור!** אמנם איננו רוצים לדון בני־אדם לכף־חוב ח"ו, **אבל אצלנו צריכים לדעת את זה! אדם יכניס היטב לידיעתו - או שישאיר את הפלאפון בבית, או שישים אותו על מצב 'שקט'! צריך לדעת את זה!** כמו שאתה יודע שאתה צריך ללכת עם טלית ותפילין לבית־הכנסת, כך תדע שאתה משאיר את הפלאפון בבית, או סגרת אותו לגמרי, או שמת אותו על מצב 'שקט'!

נחזור לענייננו: **'שִׂיבָה'** ר"ת: **ש'**תיקה **י'**פה **ב'**עת **ה'**תפילה; והנה רבינו ז"ל רצה שיהיה לנו התבודדות כל היום, נמצא שכל היום אדם עוסק בתפילה... ואם־כן שייך אצלו כל הזמן הכלל הגדול הזה: אתה רוצה אריכות ימים ושנים? אתה רוצה **'שִׂיבָה'**? **ש'**תיקה **י'**פה **ב'**עת **ה'**תפילה! **לפעמים הרבה יותר טוב שתהיה בשקט...** כי אם תתחיל להגיד לבני־אדם מה שאתה יודע ומה אתה חושב עליהם - לאן תגיע?... תעורר מחלוקת ומריבות וכו', ויותר טוב לשתוק! **אתה ב"ה נמצא "בעת התפילה"? העבודה שלך היא תמיד להתפלל להקב"ה? תהיה בשקט!**

וזהו מאמר החכם: **'כָּל זְמַן שֶׁהַדִּבּוּר נִמְצָא בְּתוֹךְ הַפֶּה שֶׁלִּי - אֲנִי הַבַּעַל־הַבַּיִת עָלָיו'**; ממשיך החכם ואומר: **'אֲבָל בָּרֶגַע שֶׁהוֹצֵאתִי אֶת הַדִּבּוּר מִפִּי - הַדִּבּוּר הוּא בַּעַל־הַבַּיִת עָלַי'**; אם לא יכולת להחזיק את זה בעצמך, התעצבנת ואמרת דברי השפלה וזלזול - אם זה עם חברים, אם זה עם האשה, או אשה עם בעלה - עכשיו הדיבור הוא 'בעל־הבית' עליך... פגעת במישהו, והוא שמע ונפגע, והוא לא כזה חכם לחשוב האם אכן התכוונת או לא... **אמרת! עשית את זה!** אז עכשיו תתחיל לבקש מחילה וסליחה, וכולי האי ואולי שתתקן את זה... עכשיו תתחיל להתנצל - 'לא התכוונתי... סליחה'... **אמרת, וזהו!** ואיזו עבודה קשה יהיה לך עכשיו לתקן את זה...

וזה נקרא: **'אֵין לְמַטָּה מִנֶּגַע'** - זה מביא את האדם, השם ישמור, לכל הנגעים, רחמנא לצלן...

והנה אם שמתם־לב בקריאת התרגום על הפרשה, המצורע נקרא **'סגירו'** או **'סגירא'** בלשון התרגום, מדוע? העניין בפשטות, כי העונש של המצורע שהוא צריך להיות לבד - "בָּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה" (ויקרא יג, מו). והעניין בפנימיות, אומר הזוהר הקדוש: **אדם שמפקיר את הפה שלו הוא "סְגִירוּ דְּנְהוֹרָא עִילָּאָה" - האורות עליונים של השכינה סגורים ממנו! הוא עיוור, רחמנא ליצלן! הוא לא רואה כלום! וזה השייכות של 'סגירו' אל מצורע, כי שייך אצלו ענין של 'סגירה' - "סְגִירוּ דְּנְהוֹרָא עִילָּאָה"!**

זה: **'אֵין לְמַטָּה מִנֶּגַע'** - זה הדבר שהוא הכי למטה... אדם יושב בחושך, השם ישמור, הוא עיוור רחמנא ליצלן! הוא לא מרגיש כלום! אמנם הוא רואה בגשמיות, ויש לו עיניים, אבל בגלל ה**'נֶּגַע'** - ה**ע'**ין נמצאת בסוף... מתקיים אצלו ענין של **'נּוּגוֹת'** - שפירושו בלשון התנ"ך הוא דבר לא חיובי [כמו הפסוק הנ"ל "בְּתוּלֹתֶיהָ נּוּגוֹת" - שזה לשון של עינוי], ולזה רומז ה**'נ"ג'** של ה**'נגע'**, ואח"כ ה**ע'**"ן - שהיא אצלו למטה, והוא לא מסתכל למעלה כלל וכלל... את דברי המשנה **'דַּע מַה לְּמַעְלָה מִמְּךָ, עַיִן רוֹאָה'** - הוא לא מבין כלל וכלל... אצלו זה למטה! וזה מה שגורם לו, השם ישמור, את כל הצרות, וזה העונש את המצורע, רחמנא ליצלן...

ומהו התיקון? על זה באה פרשת 'מצורע'; פרשת 'תזריע' מדברת בעיקר על כל מיני מצבים שונים של המצורע, ופרשת 'מצורע' זו כבר הטהרה של המצורע, וכמו שמתחילה הפרשה: **"זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֹרָע בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ"**.

אז הנה אדם נתפס בדבר זה, והוא לא שמר על הדיבור שלו, ומן הַשָּׁמַיִם נתנו לו רמז והתעוררות לחזור בתשובה, כי העניין של 'נגע' - שפתאום העור שלו מתחיל לקבל כתמים וכו', זה כדי להזכיר אותו על תשובה [כמוסבר בדברי הרמב"ם בהלכות טומאת צרעת], והוא צריך לבוא אל הכהן ולשאול אותו: 'מה קרה לי?'... והוא אומר לו: 'ידידי, יש לך פה נגע, השם ישמור'...

והכהן צריך להיות צדיק ולהסביר לו שצריכים תחילה לראות מה עם הנגע, ולהמתין שבעה ימים [שזה מרמז על **קדושת שבת**] כדי לראות האם זו טומאה, רחמנא ליצלן, ואם הכהן אכן רואה שזה נגע טמא, והוא גם מתחיל להתפשט, הוא אומר לו שהוא טמא, השם ישמור, ומה התיקון שלו? **"בָּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה"** - אתה לא יכול להיות בתוך בני־אדם, **וגם בבית שלך אתה לא יכול להיות** - גרמת בבית שלך נגע, השם ישמור? עכשיו אתה חוץ למחנה, אסור להיות עם האשה, עם שום דבר! לא שמרת את הדיבור שלך? גרמת פירוד בתוך הבית שלך - בשלום־בית שלך? גרמת פירוד בין בני־אדם אחרים? **"בָּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה"** - אתה מחוץ למחנה! אתה 'בדד'!

ואם הכהן הוא כהן אמיתי, הוא ילמד אותו מה עליו לעשות -'הנה שב בתוך בית מבודד מחוץ למחנה', ובבית הזה יש ספרי 'חפץ חיים'... כל מיני ספרים של הלכות לשון־הרע שהוא צריך ללמוד... וכמובן - ספרי רבינו ז"ל שמעוררים איך לשמור על הפה ומה עליו לעשות מעתה, ושם הוא מתבודד ויושב קצת זמן כדי לראות האם זה מתחיל להתרפאות... אבל יש בן־אדם שלא אכפת לו, והוא ממשיך... יש לו נגע, והוא לא מטפל, השם ישמור... **ועל זה אנחנו צריכים להפיץ אור רבינו!**

עכשיו זה **ערב ראש־חודש אייר**, וזכינו ב"ה במתנת־חינם שיצא הקונטרס **'חֹדֶשׁ אִיָּר מֵאִיר וְשָׂמֵחַ'**; והנה חודש אייר בכלל זה עניין של אור, **'אִיָּר'** זה לשון **'אור'** [אותיות **'רְאִי'**, אותיות **"יָאֵר'** ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ"], מחודש ניסן נכנסים לחודש אייר - שהוא חודש של אור! חודש אייר נקרא בתנ"ך **'חודש זיו'** (מלכים א', ו) - לשון אור, זיו וחיות; זה אור גדול! **וזה מובא בתוך הקונטרס, וצריכים להפיץ ולהאיר לבני־אדם - שיש אור בחיים שלהם! זה לא כמו שהם חושבים - שהכל חשוך ומר וְנֶגַע וכו', יש אור!**

והנה אדם אומר: 'אבל ככה אני מרגיש, מה אני יכול לעשות?'... והנה מביאים לו איזו ספר או קונטרס ומגלים לו שיש עצה! יש דרך לצאת מכל החושך! יש דרך איך להפוך את ה**'נֶגַע'** ל**'עֹנֶג'**! אפשר להפוך אותו! תיקח את ה**ע**'ין שלך שהיא נמצאת למטה ובסוף, ועכשיו תחזיר את העין שלך להתחלה! תתחיל להבין שיש תקוה בחיים! אתה יכול **כן** לחיות! זה לא כמו שאתה חושב - שהכל סגור... בני־אדם חושבים אין להם תקוה בחייהם, וצריכים לגלות להם שיש תקוה!

וזה מה שכתוב בפסוק הראשון של פרשת מצורע: **"זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֹרָע בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ"** - אדם רוצה להיטהר, אומרים צדיקים: "זֹאת תִּהְיֶה **'תּוֹרַת'** הַמְּצֹרָע" - אתה רוצה להיטהר מהצרעת? תלמד תורה! הגמרא אומרת (ערכין טו:):

מה התיקון של בעל לשון־הרע? שירבה בלימוד התורה! אם היה לומד דף אחד - ילמד עוד דף; בימים אלו אשרי מי שלומד את הדפים של **'ש"ס קטן'** - איזה עונג זה שאדם מנסה כל יום ללמוד את הדף מתוך כל מסכת באלו ארבעים ותשעת הימים - מסכת **ש**'בועות ומסכת **ס**'וטה; איזה תענוג שאדם זוכה לזה! וילמד את זה חוץ מהלימודים האחרים, כמה זמן זה כבר לוקח?... תסתכלו על השעון ותראו כמה זמן לוקח להגיד דף אחד גמרא - זה לוקח כמה דקות... ואשרי הזוכה לזה!

וזהו: "זֹאת תִּהְיֶה **'תּוֹרַת'** הַמְּצֹרָע" - זה יהיה התיקון שלך "בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ" - אתה רוצה להיטהר, אתה רוצה לצאת כבר מכל הדמיונות האלה!

ובמה מסיים הפסוק? **"וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן"**; ופה ישנו דיוק פשוט: מדוע כתוב **'והובא'** אל הכהן? לכאורה היה צ"ל כתוב **'ויבוא'** אל הכהן... **'והובא'** זה לשון ש'**מביאים אותו'**, ומדוע כתיב **"וְהוּבָא"**?

אבל זה ענין של הפצת אור רבינו ז"ל; כי לא כל אחד זוכה להגיע אל הצדיק, הוא לא יודע בכלל 'מי זה' ו'מה זה'... אבל יש ענין של **"וְהוּבָא"** - שצריכים להביא אותו! ואיך להביא אותו? תיקח אותו בכוח?!... **מביאים לו את האור של רבינו! מביאים לו ספרים, קונטרסים, מכתבים, מביאים לו! "וְהוּבָא" - מביאים אותו!** מעצמו - הוא לא יבוא, הוא יגיד 'תעזוב אותי'... הוא

נמצא עכשיו בכל המקומות שהוא נמצא בהם, והוא עסוק... הוא לא יבוא אל הכהן... **אבל הגעת אליו והבאת לו איזו ספר או קונטרס - 'רגע, מה זה?'... הוא רואה קונטרס לחודש אייר עם תמונה של מַצּוֹת, ומיד מתמיה: מַצּוֹת?!... כְּבָר אָכַלְנוּ מַצּוֹת... עַכְשָׁו מַצּוֹת?!... ואומרים לו: 'אכן כן, תסתכל בפנים ותראה שגם בחודש אייר יש מצות - יש 'פסח שני', ותראה גם שיש ל"ג בעומר - רבי שמעון בר יוחאי'...** והנה הוא לוקח את זה הביתה, ומסתכל בזה, ועי"ז קיימת "**וְהוּבָא** אֶל הַכֹּהֵן" - שהוא מעצמו לא יבוא, אבל אתה הבאת אותו! הֵפַצְתָּ לו את האור של רבינו, ועוררת אותו, ואז הוא מתחיל לנסות להתחיל עם הטהרה שלו...

הוא מתחיל את כל הסדר של פרשת 'מצורע' - כל העניין של הטהרה - איך מטהרים אותו, את הקרבנות שצריכים להביא וכו', והוא צריך "שְׁתֵּי צִפֳּרִים חַיּוֹת טְהֹרוֹת" - שזה תיקון על הדיבור, וכמו שאומר רש"י, שהציפורים הם תמיד מפטפטים, וזה התיקון של המצורע, שמלמדים אותו: **אמנם אתה גם צריך לפטפט, אבל איזה פטפוט? תשמור על מה שאתה מפטפט - שיהיו דיבורי תורה!** ובתוך הבית - **תשמור מאד מאד מה אתה אומר, שזה לא יביא אותך ח"ו לידי נֶגַע, השם ישמור... ותזכור אשר 'אֵין לְמַטָּה מִנֶּגַע' - זה הדבר הכי גרוע! זה או הגן־עדן או הפוך, השם ישמור! או שאתה נמצא בתוך הגן־עדן, או שאתה במקום ההפוך מן הגן־עדן! אז מה הרווחת?!... תשמור על הלשון שלך!**

וזה '**סדרי טהרה**' - שתי הפרשיות הללו מְכֻנּוֹת בכינוי של "**סדרי טהרה**", כי זו הטהרה של האדם - שהוא זוכה לשמור על הדיבור שלו, והוא נזהר בכל דבר שהוא אומר, הוא מנפה את הדיבור שלו! **הוא חושב לפני שהוא מדבר!**

מה הבעיה של בן־אדם? בדרך כלל הוא אדם טוב, אבל כשהוא מגיע למצב של התעצבנות וכדו' - הוא 'אימפולסיבי', הוא לא שולט על הדיבור שלו, הוא 'זורק' מהפה שלו כל מיני דיבורים אסורים... **ואפילו שהוא לא כ"כ מתכוון, אבל השומעים לא יודעים האם אתה מתכוון או לא, והנה הוצאת כאלה דיבורים מפיך, רח"ל, ועכשיו תצטרך לבקש מחילה וסליחה, וכולי האי ואולי ימחלו לך...**

והכלל הוא, שאדם יהיה חזק עם "**סדרי טהרה**" - **סד**"**ר** **ר**"**ת** **ר**'מז, **ד**'רוש, **ס**'וד; למה אתה מתעצבן? למה אתה 'זורק' מילים כאלה מהפה? כי נדמה לך שהיה לך '**סדר**' - והרסו לך את ה'**סדר**'... אשתך אמרה כך, הבעל אמר כך, והכל נהרס... אבל **זה** בגלל שאתה מונח בתוך הישות שלך ובתוך האגו שלך, ולכן זה נראה לך '**שלא כסדר**', אבל מיד כשאתה מתחיל להבין שעכשיו צריכים לעזוב את ה'**פשט**' - אכן לפי '**פשט**' קרה מה שקרה, אבל תעזוב את ה'**פשט**' ותזכור

שיש **'רמז'**, **'דרוש'** ו**'סוד'** - יש דברים יותר גבוהים, וממילא אתה מחזיק את עצמך ואתה שולט על עצמך, אזי אז תזכה ל**'סדרי טהרה'** - שיהיה לך **"סדר של טהרה"** ותזכה להגיע ל**'עֹנֶג'** - "להתענג על ה'"! **אתה תזכה ל'עונג שבת' לא רק בשבת, אלא כל השבוע!** שזה מה שכתוב על צדיקים שהם נקראים **"שבת דכולי יומא"** - כל השבוע יש להם 'עונג שבת', כי הם מתענגים על נעם זיו השכינה כל השבוע, שזה הדבר הכי גבוה, שעל זה אומר הספר יצירה: **'אֵין לְמַעְלָה מֵעֹנֶג'** - אין למעלה מזה!

זו העבודה שלנו, וזה עניינן של פרשיות אלו שקוראים תמיד בזמן הזה; הנה עכשיו מגיע חודש אייר - חודש של אור, זיו וחיות בעזרת השם יתברך, שנזכה בעזרת השם יתברך שיהיה חודש טוב ומבורך, ונזכה לכל הישועות, ואולי נזכה לעשות 'פסח שני' בירושלים עם בניין בית המקדש בעזרת השם, ונזכה לקדושת ל"ג בעומר - **"'גַּל'** עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלָאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ" (תהלים קיט, יח), הגילוי של רבי שמעון בר יוחאי שמקרב את כל עם ישראל להקב"ה, ובקרוב יבוא משיח צדקנו ויהיה הגאולה השלימה!

breslev.shely@gmail.com

שידור השיעור השבועי מתקיים מדי שבוע:

בני ברק
ביהמ"ד 'היכל הקודש - ברסלב'
רח' יהודה נחשוני 32
ביום ב' בשעה 21:30

נתיבות
ביהמ"ד 'היכל הקודש - ברסלב'
רח' הפלמ"ח 9
ביום ה' בשעה 21:00

בית אל
ישיבת תפארת בניהו
- היכל הקודש
ביום ה' בשעה 21:00